

Ἡ ΔΙΑΠΛΑΣΙΣ ΤΩΝ ΠΑΙΔΩΝ

ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΟΝ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΝ ΔΙΑ ΠΑΙΔΙΑ ΕΦΗΒΟΥΣ ΚΑΙ ΝΕΑΝΙΔΑΣ

Συνιστώμενον ὑπὸ τοῦ Ὑπουργείου τῆς Παιδείας ὡς τὸ κατ' ἐξοχὴν παιδικὸν περιοδικὸν σύγγραμμα, ἀληθεῖς παρασχὼν εἰς τὴν χώραν ἡμῶν ὑπηρεσίας, καὶ ὑπὸ τοῦ Οἰκουμενικοῦ Πατριαρχείου Κωνσταντινουπόλεως ὡς ἀνάγνωσμο ἀριστον καὶ χρησιμώτατον εἰς τοὺς παῖδας.

ΣΥΝΔΡΟΜΗ ΠΡΟΠΛΗΡΩΤΗ

ΕΣΩΤΕΡΙΚΟΥ: Ἑτησία δραχμὰς 80. Ἐξάμηνος δραχ. 45. Τρίμηνος δραχ. 25.

ΕΣΩΤΕΡΙΚΟΥ: Αἰγύπτου γρόσια διατιμ. 50.— Ἀμερικῆς δολλάρια 4.— Ἀγγλίας καὶ ὧν ἐν γένει τῶν ἄλλων Κρατῶν σελλίνια 10.

Ἐξάμηνοι καὶ Τρίμηνοι ἀναλόγως.

ΕΚΔΙΔΕΤΑΙ ΚΑΤΑ ΣΑΒΒΑΤΟΝ

ΙΔΡΥΘΗ ΤΩ 1879

ΙΔΡΥΤΗΣ - ΕΚΔΟΤΗΣ ΚΑΙ ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ

ΝΙΚΟΛΑΟΣ Π. ΠΑΠΑΔΟΠΟΥΛΟΣ

Ο ΤΟΜΟΣ ΤΗΣ ΔΙΑΠΛΑΣΗΣ

Ἀρχίζει τὴν 1ην Δεκεμβρίου, ἀλλ' αἱ συνδρομαὶ ἀρχίζουν τὴν 1ην οἰουδμήποτε μηνός.

ΓΡΑΦΕΙΟΝ ΕΝ ΑΘΗΝΑΙΣ

Ὁδὸς Εὐριπίδου ἀριθ. 38, παρὰ τὸ Βαρβάκειον.

Περίοδος Β'.—Τόμος 34ος

Ἐν Ἀθήναις, 23 Ἀπριλίου 1927

Ἔτος 49ον.—Ἀριθ. 21

ΧΡΙΣΤΟΣ ΑΝΕΣΤΗ

ΜΟΚΟΚΟ

[Μυθιστόρημα ὑπὸ JULES CHANCEL]

— Συνέχεια ἀπὸ τὸ προηγούμενο —

— Διάβολε, διάβολε! ἔκαμε. Καὶ τί ἀνακατεύονται αὐτοί; Τί σχέση ἔχουν αὐτοὶ μὲ τίς δικές μου ὑποθέσεις;

Ἔκαμε μερικὲς βόλτες πάνω-κάτω πολὺ νευρικά κι' ὕστερα στάθηκε ἀντίκρου στὴν ξενόδοχισσα, πολὺ κοντὰ στὴν Ἰολέ, ποὺ ἐξακολουθοῦσε ν' ἀκούει κρυμμένη στὸ μπουρφέ:

— Κυρά-Γρίπω, εἶπε ὁ κύριος αὐτός, ποὺ σιγὰ-σιγὰ μᾶς φανερώνεται πὼς ἦταν ἕνας λωποδύτης· κυρά-Γρίπω, πρέπει νὰ μὲ βοηθήσεις νὰ ξελασπώσω ἀπ' αὐτὴ τὴ δουλειά. Τοῦ λόγου σου μπορεῖς.

Ἡ γριά μυρίστηκε ὅτι κάτι θὰ μποροῦσε νὰ τσιμπήσει ἀπ' αὐτὴ τὴν ἱστορία.

— Ἄλλο ποῦ δὲ θέλω κι' ἐγώ, κύριε Πατατούκα, μὰ καταλαβαίνετε, ὅτι δὲ συμφέρει στὸ κατὰστημά μου νάχω ἱστορίες μὲ τὴν ἀστυνομία.

Ὁ ἔμπιστος τοῦ βασιλιά Τόφφα χαμήλωσε τὴ φωνή, πῆρε τὸ χέρι τῆς γριάς καὶ τῆς εἶπε:

— Ἀκουσε, κυρά-Γρίπω. Ἐδῶ εἶναι παιχνίδι ἀνοιχτό. Μποροῦμε νὰ κερδίσουμε παρὰ μὲ οὐρά, ἀρκεῖ νὰ μὲ βοηθήσεις. Κάτσε νὰ σοῦ τὰ πῶ ὅλα: Ὁ πατέρας τοῦ πρίγκιπα μοῦδωσε ἕνα μεγάλο πράσινο διαμάντι, ποὺ τοῦ κάκου πολεμῶ νὰ τὸ πουλήσω ἀπὸ τότε ποὺ ἦρθα στὸ Παρίσι.

— Ψεύτικο; ἔκαμε ἡ γριά εἰρωνικά.

— Καθόλου! Ἀπεναντίας, ἀληθινότατο! Εἶναι πολὺ ὁμορφο κι' ἀξίζει ὡς ἐνάμισι ἑκατομμύ-

ριο. Ἀκοῦς, κυρούλα μου; ἐ-νά-μι-συ!

— Πῶ, πῶ! ἔκαμε πάλι ἡ γριά. Καὶ γιατί λοιπὸν δὲν μπορεῖς νὰ τὸ «ξαργυρώσεις»;

— Γιατὶ ὅλοι οἱ χρυσοὶ θέλουν νὰ τοὺς πῶ ποῦ τὸ βρήκα. Τοὺς λέω μὸς τῶδωσέ ὁ βασιλιάς. Λοιπὸν, λένε, νὰ μᾶς φέρεις τὴν ἀδεία του, νὰ τ' ἀγοράσουμε.

Δύσκολα πράγματα! εἶπε ἡ γριά, κουνώντας τὸ κεφάλι.

— Εἶπα στοὺς ἐμπόρους αὐτοὺς ὅτι θὰ ζητήσω καὶ θὰ τοὺς πᾶω τὴν ἀδεία. Νὰ γιατί ἀφίνω τόσον καιρὸ τὰ μικρὰ στὸ σπῆτι σου.

Κι' ὁ Πατατούκας ἀναστέναξε:

— Ἀχ, εἶπε, ἂς μπορούσα νὰ βάλω στὸ χέρι αὐτὰ τὰ λιανὰ, κι' ἀμέσως θὰ σοῦδινά τις διακόσιες χιλιάδες ποῦ σοῦταξα ἑσένα, καὶ θὰ τῶσκαζα ὕστερα γιὰ τὸ Βέλγιο ἢ γιὰ τὴν Ἀμερική! Σὲ λίγες μέρες ἐσὺ

θὰ πῆγαίνες τὰ παιδιὰ στὸ Τμήμα κι' ἔτσι θὰ τὰ ξεφορτωνόσουν. Καὶ θάμαστε κι' οἱ δύο μᾶς πλούσιοι!

— Ἐνῶ τώρα εἵμαστε φτωχοὶ! ἔκαμε ἡ γριά μὲ πίκρα.

Ὁ Πατατούκας κτύπησε τὸ χέρι μὲ πείσμα στὸ τραπέζι.

— Θὰ γίνουμε πλούσιοι, καὶ θὰ εἶναι μέρα-μεσημέρι, ποῦ λέει ὁ λόγος!

— Μὰ σοῦ λέω, ὅτι πολὺν καιρὸ δὲ μπορῶ νὰ περιμένω!

— Ἔστω, δός μου ὀχτὼ μέρες προθεσμία. Ὅχτὼ μέρες, δὲν εἶναι σπουδαία δουλειά. Ὡς τὴν ἄλλη βδομάδα, φαντάζομαι πὼς θὰ τῶχα ξεπουλήσει αὐτὸ τὸ «λιλί».

Ἡ γριά ἔκαμε πάλι πὼς δὲν ἤθελε καὶ τέλος εἶπε:

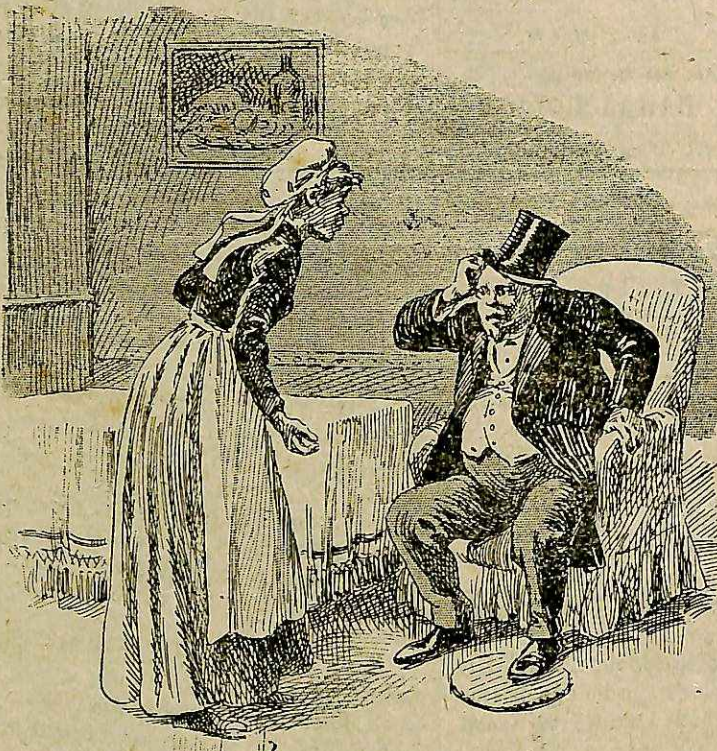
— Τελοςπάντων, δέχομαι νὰ σοῦ δώσω αὐτὴ τὴ διορία, μὰ παραπέρα δ-

χι! Ἐχουμε σήμερα 14 Φεβρουαρίου, ἀν στίς 22 τὸ μεσημέρι δὲ μοῦ μετρήσεις τὰ συμφωνημένα, πηγαίνω τὰ παιδιά ὁλόσ'α στὸ Τμήμα!

— Ἐννοια σου, θὰ γίνουν ὅλα!

— Ἡ ὥρα ἡ καλή! εἶπε ἡ ξενοδόχισσα, ποὺ τὰ μάτια της ἐλαμπαν ἀπὸ τὴν προσδοκία τοῦ κέρδους. Τῷ ξέ-
ρα ἐγὼ πῶς τοῦ λόγου σου εἰς! ἔξυ-
πνος ἄνθρωπος... Καὶ τώρα, μοῦ ἐπι-

«Διάβολε! ἔκαμε ὁ Πατατούκας». (Σελ. 181, στ. α').

τρέπεις νὰ κοιτάξω τίς δουλειές μου; Εἶναι σχεδὸν ἑπτὰ ἡ ὥρα καὶ, ὅπου νάναι, θάρσουν οἱ πελάτες.

Ὁ Πατατούκας διευθύνθηκε πρὸς τὴν πόρτα, λέγοντας:

— Βαίσιου σὲ μένα, κυρὰ-Γρίπω. Στίς 22 Φεβρουαρίου θάρθω μαζί με τὰ λεφτά.

Καὶ βγήκε ἔξω.

Τὴ στιγμὴ, ποὺ ἡ γριά ξέβγαζε τὸν Πατατούκα ὡς τὴν πόρτα, ἡ Ἰσλὲ βρήκε εὐκαιρία καὶ βγήκε ἀπὸ τὸν κρυφὸν της.

Ἦταν σαστισμένη μετὰ ὅσα εἶχε ἀκούσει καὶ τὰ χέρια της ἔτρεμαν, καθὼς ἔστρωνε τὸ τραπέζι.

— Καίμενε Μοκοκό, συλλογιζόταν, ποὺ νάξερεις τί θέλουν νὰ σοῦ κάνουν! Εὐτυχῶς ποὺ τὰμαθα ὅλα!

Καὶ χαμογελώντας, πρόσθεσε:

— Ἦξερα τί ἔκανα ἐγὼ, ὅταν τὸ-
σκασα κι' ἤρθα μαζί σου!

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ Δ'

Ὁ ὄρκος τῶν παλιάτσων

Ἡ Ἰσλὲ δὲν κοιμήθηκε πολὺ τὴν ἀ-
κόλουθη νύχτα.

Εὐθὺς μόλις τελείωσε τίς δουλειές

της, ἀνέβηκε στὴ φτωχικὴ καμαρού-
λα της, κάθησε στὸ κρεβάτι της καὶ,
με ὀδυρό τοῦ φῶς, γιὰ νὰ μὴν τὴν πά-
ρει μυρωδιὰ ἡ ξενοδόχισσα, ἄρχισε νὰ
συλλογιέται.

Εἶχε πολλὰ νὰ συλλογισθεῖ!

Ἡ καμαρούλα φωτιζόταν ἀπ' ἓνα
φανάρι τοῦ γκαζιῦ, ποὺ ἦταν ἀναμ-
μένο στὸ δρόμο. Ἡ μικρὴ πήρε ἓνα μο-
λύδι κι' ἓνα κομμάτι χαρτί κι' ἔγραψε:

«Ἡ Ἰσλὲ θέ-
λει νὰ μιλήσει
στὸν κ. Πούμ-
Πούμ ἀμέσως
μὰνὰ μὴ μὰθεῖ
κανεῖς τίποτα».

Δίπλωσε τὸ
χαρτί, ἔβγαλε
τὰ παπούτσια
της, κατέθηκε
ἀθόρυβα τὴ σκά-
λα κι' ἔχωσε τὸ
σύντομο αὐτὸ
γραμματάκι κα-
τὰ τὴν πόρτα
τῆς κάμα-
ρας τοῦ παλιά-
τσου.

Ἰσπερ ἀνέ-
θηκε πάλι: στὴ
σοφίτα της καὶ
κάθησε, κάπως
πιό ἡσυχητῶρα.

Ἡ μικρούλα
εἶχε καταλάβει
εὐθὺς ἀμέσως ὅ-
τι μόνη της δὲ
θὰ εἶχε τὴ δύ-
ναμι νὰ πολε-

μήσει τὰ κακὰ σχέδια τοῦ Πατατούκα.
Ἀποφάσισε λοιπὸν νὰ ἐμπιστευθεῖ τὸ
μυστικὸν της στὸ φίλον της τὸν Πούμ-
Πούμ. Ἦξερε ὅτι ὁ γελαστός κι' ἀγα-
θὸς παλιάτσος θάδειχνε ἐνδιαφέρον
γιὰ τὰ διὰ ἑρῆμα παιδιά.

Ὁ Πούμ-Πούμ γύριζε ἀργὰ ἀπὸ τὴ
δουλειά του, γι' αὐτὸ ἡ Ἰσλὲ καθόταν
καὶ τὸν περίμενε ἀγρυπνῶν.

(Ἀκολουθεῖ) ΜΙΚ. Α. ΣΤΑΣΙΝΟΠΟΥΛΟΣ

ΤΟ ΚΑΡΑΒΙ ΤΟΥ ΠΑΠΠΟΥ

Στὸν Ἀπόστ. Παπαδόπουλο

Τὸ καράβι τοῦ παπποῦ
Κίνησε καὶ πάει
Στ' ἄγρια τὰ πελάγη

Κίνησε γιὰ ποῦ;
Βενετιά γιὰ Πόλι;
— Πόσο κλάψαμε ὅλοι!

Τὸ καράβι τοῦ παπποῦ
Κίνησε χτές βράδι
Συντροφιά τοῦ ὁμάδι

Οἱ εὐχές τοῦ σπιτιοῦ
Γιὰ νοσθεῖ καὶ πάλι
Στὸ γλαυκὸ ἀνορθάλι...

ΝΙΚΟΣ ΤΟΥΤΟΥΝΤΖΑΚΗΣ

ΣΕΛΑΜΑΣ ΛΑΓΚΕΡΛΕΦ (Βραβεῖον Νομπελ)

ΤΟ ΘΑΥΜΑΣΤΟ ΤΑΞΙΔΙ

— Συνέχεια ἀπὸ τὸ προηγούμενο —

Τὸ κουνάδι ὁρμησε κατεπάνω της
με σηκωμένη τρίχα καὶ καμπουρια-
σμένη ράχη.

— Ποῦ εἶδες τίς ἀγριόχηνες; τὴν
ρώτησε. Ποῦ εἶναι; Πές μου γρή-
γορα, εἶδεμὴ σοῦ κόβω τὸ λαρύγγι.

— Στάσου, στάσου, μὴν ξεχνᾷς ὅτι
εἰμαι διπλὴ ἀπὸ σένα καὶ ὅτι πρέ-
πει νὰ εἶσαι εὐγενικὸς μαζί μου, εἶπε
ἡ ἀλεπού. Μετὰ τὴν μεγαλότερη εὐχαρί-
στηση θὰ σοῦ δείξω ποῦ εἶναι οἱ ἀ-
γριόχηνες.

Ἦναι λεπτὸ ἀργότερα, τὸ κουνάδι
κατέβηκε σὰν ἀστραπὴ τὸ βράχο κι'
ἡ ἀλεπού περίμενε μετὰ ἀγωνία νὰκοῦση
τίς φωνές ἀπὸ τίς χήνες. Ἀντὶ ὅμως
γι' αὐτὸ, εἶδε τὸ κουνάδι νὰ πέφτει
μέσα στὸ ποτάμι μετὰ τέτοια ὁρμή, ὥστε
τὸ νερὸ πετάχτηκε ψηλά. Κι' ἀμέσως
ἔπειτα οἱ ἀγριόχηνες σηκώθηκαν καὶ
πέταξαν μετὰ βία μακριὰ ἀπ' τὸ ποτάμι.

Ἡ κυρὰ Μαριὼ ἤθελε νὰ κυνηγήσῃ
τίς ἀγριόχηνες, ἦταν ὅμως περιέργη
νὰ μάθῃ πῶς σάθηκαν καὶ γι' αὐτὸ
στάθηκε στὴν ἴδια θέση ἕως ὅτου τὸ
κουνάδι ἀνέβηκε ἐπάνω. Τὸ καίμενο
ἦταν μούσκεμα κι' ἔξυνε μετὰ τὰ μπρο-
στινὰ του πόδια τὸ κεφάλι του.

— Δὲν τὸ φανταζόμουν πῶς θὰ
σούν τόσο ἀτζαμής, ὥστε νὰ πέσῃς
στὸ ποτάμι, τοῦ εἶπε μετὰ κακία ἡ ἀ-
λεπού.

— Ἐγὼ δὲν εἰμαι ἀτζαμής καὶ κά-
νεις ἄσχημα νὰ με χοροῖδεύεις, εἶπε
τὸ κουνάδι. Ἐγὼ εἶχα φθάσει σ' ἓνα
μικρὸ θάμνο ἀκριβῶς πάνω ἀπὸ τίς ἀ-
γριόχηνες, καὶ συλλογιζόμουν μετὰ
τρόπο θὰ ἐπιγίνα, ὅσες περισσότερες
μπορούσα, ὅταν ἓνας πισπιρίγκος τό-
σος-δὲ πετάχτηκε ἀπάνω καὶ μοῦρριξε
μιὰ πέτρα στὸ κεφάλι μετὰ τέτοια δύ-
ναμι, ὥστε ἔπεσα μέσα στὸ νερὸ κι'
ὡς ὅτου βγῶ ἔξω...

Τὸ κουνάδι δὲν προχώρησε περισ-
σότερο, γιὰτὶ δὲν ἦταν πιὰ κανεῖς
κοντὰ του γιὰ νὰ τὰκούσῃ. Ἡ ἀλε-
πού εἶχε φύγει κ' ἔτρεχε κατὰ κεῖ ποῦ
εἶχαν πετάξῃ οἱ ἀγριόχηνες.

Ἐντωμεταξὺ ἡ Ἀκκα ἔφαχνε νὰ
βρῇ ἓνα μέρος γιὰ νὰ κουνιάσῃ αὐτὴ
καὶ τὸ κοπάδι της. Δὲν εἶχε σκοτεινά-
σει ἐντελῶς ἀκόμα καὶ τὸ μισοφγγα-
ρο ποῦ στεκόταν ψηλὰ στὸν οὐρανὸ,
ἔρριχνε ἀρκετὸ φῶς, ὥστε ἡ χήνα ἔ-
δλεπε καλὰ τὸν δρόμο της. Τράβηξε
ἴσια ἀκολουθώντας τὸ ποτάμι κι' ἔφθα-
σε ὡς τὸν Μεγάλον Καταρράκτη. Λίγο
πιο πάνω ἀπὸ τὸν καταρράκτη, βρισκό-
ταν μερικὲς πέτρες, ἡ μιὰ κοντὰ στὴν
ἄλλη, καὶ γύρω τους στριφογυρνοῦσε τὸ
ποτάμι μετὰ ὁρμὴν κι' ἄφριζε μανιωμένο.

Αὐτὲς οἱ πέτρες κάθε ἄλλο ἦταν παρὰ
ἀναπαυτικὲς γιὰ τίς ἀγριόχηνες. Ἐκεῖ
ὅμως τὰ πουλιά ἦταν ἀσφαλισμένα καὶ
ἀπὸ τὰ γρίμια κι' ἀπὸ τοὺς ἀνθρώπους.

Σὲ λίγα λεπτά ἔφθασε κι' ἡ ἀλεπού
ἐκεῖ πέρα. Εἶδε ὅτι οἱ ἀγριόχηνες εἶ-
χαν κουνιάσει μέσ' στὴ μέση τοῦ πο-
ταμοῦ καὶ κατάλαβε πῶς δὲν ὑπῆρχε
τρόπος νὰ τίς φθάσῃ. Ἀρχισε λοιπὸν
νὰ πελπίζεται καὶ λογάριζε τὸ παι-
χνίδι της γιὰ χαμένο.

Ἐνῶ ὅμως ἔκανε αὐτὲς τίς σκέψεις,
εἶδε ἀπὸ μέσα ἀπ' τὸ ποτάμι ποῦ ἄ-
φριζε, νὰ βγαίη μιὰ βύδρα ποῦ κρα-
τοῦσε στὸ στόμα της ἓνα ἀρκετὰ μεγά-
λο ψάρι. Ἡ κυρὰ Μαριὼ τὴν ἐπλησία-
σε, στάθηκε ὅμως ἀρκετὰ μακριὰ, ὥ-
στε νὰ μὴν νομίσῃ ἡ βύδρα πῶς ἤθελε
νὰ τὴς ἀρπάξῃ τὸ κυνήγι της.

— Μοῦ φαίνεται παράξενον ποῦ πιά-
νεις τὰ παλιόψαρα τοῦ ποταμοῦ, ἐνῶ
ἐκεῖ, κοντὰ στὸν καταρράκτη, βρίσκε-
ται ἓνα ὁλόκληρο κοπάδι ἀγριόχηνες,
εἶπε στὴ βύδρα ἡ ἀλεπού.

Ἡ ταραχὴ της ὅμως ἦταν τόση, ὥ-
στε δὲν φρόντισε νὰ κἀνῃ τὴν φράση
της πιὸ τεχνικῇ.

(Ἀκολουθεῖ)

ΓΕΩΡΓΙΑ ΤΑΡΣΟΥΛΗ

ΤΑ ΧΕΛΙΔΟΝΙΑ

(Παράδοση)

Στὴ χώρα τῆς Ἰουδαίας, στῆς Να-
ζαρέτ τὴν ἡλιόλουστη ἐξοχή, τὸ Θεῖο
Παῖδι μετὰ τοὺς μικροὺς τοῦ φίλους
παίξει.

Στὸ ρυάκι τὰνθοστόλιστο πλάι, τὰ
μικρά Του χέρια μετὰ ἀγάπη καὶ χαρὰ
καὶ καλοσύνη πλάθουν πουλάκια μετὰ
τὸ χῶμα τὸ βρεγμένο.

Κάτω ἀπ' τὸν ἥλιο τὸ χρυσό, μετὰ
πτέρὰ ἀπλωμένα, τὰ πουλάκια στε-
γνώνουν.

Ἐνας Φαρισαῖος περνᾷ.

— Κακόπαιδα τοῦ διαβόλου! φω-
νάζει, τ' εἶν' αὐτὰ ποῦ κἀνεν' ἐκεῖ
Σάββατο μέρα!

Καὶ τὸ κακό του πόδι σηκώνεται
μ' ὁρμὴ καὶ μετὰ θυμὸ πάνω στὰ παι-
χνίδια τὰ θῶα.

Μὰ ὁ Χριστὸς τὰ χεράκια Του μετὰ
πόθο χτυπάει, τὰ πουλάκια ζωντα-
νεύουν καὶ πετοῦν ψηλά...

Κι' ἔτσι γεννήθηκαν τὰ χελιδόνια.
Μετὰ τὰ σταχτιά τους τὰ πτερὰ φθά-
νουν στὴ στέγη ποῦ σκεπάζει τὸ σπι-
τάκι τοῦ Ἰησοῦ καὶ μετὰ τὸ ἴδιο χῶμα
ποῦ πλάσθηκαν, χελίζουν ἐκεῖ τὴν φω-
λὴά τους, τὴν χαρὰ τους!

Τὰ χελιδόνια πάντα διαλέγουν τὴν
στέγη τοῦ ἀνθρώπου, τοῦ φίλου, γιὰ
νὰ προστατεύουν τὰ μικρά τους.

Ζοῦν ἐλευθέρω ἐκεῖ ποῦ τὰ σέβον-
ται καὶ τὰγαποῦν.

Φέρνει τὴν εὐτυχία ὁ ἐρχομὸς τους!

Περνοῦν τὰ χρόνια...

Τὸ Θεῖο Παῖδι, τοῦ κόσμου ὁ Λυτρω-
τής, ἀνεβαίνει στὸ Γολγοθᾶ. Καὶ σ' ὅ-
λο τὸ δρόμο τὸ σκληρὸ, τὰ χελιδόνια
λυπημένα ἀκολουθοῦν καὶ θλιθερὸ
τοῦ ρίχνουν στεναγμοῦ...

— Ὁ Κύριος πεθαίνει!

Στὸ πρόσωπό Του τὸ χλωμὸ ἓνα
αὐλάκι ματωμένο μαζί μετὰ δάκρυά.
Του ἐνώνεται...

Τὰ χελιδόνια τότε, ἓνα-ἓνα, μετὰ
μικρὸν τους ράμφισμα, τραβοῦν ἀπ' τὸ

στεφάνι τὰ γράμματα ποῦ κεντοῦνε τὸ πάγ-
καλὸ Του μέτωπο.

Περνοῦν οἱ ὥρες, μαυροφόρες...
Μέσ' στὴν ὑπέρτατη ὁδύνῃ, ὁ Σταυ-
ρωμένος τὸ κεφάλι γέρνει...

Ὁ οὐρανὸς μαυρίλα ντύνεται... Ἡ
γῆ τρέμει. Τὰ χελιδόνια στεναρίζουν μετὰ
πόνον φριχτό... Καὶ τὰ σταχτιά πτε-
ρά τους παίρνουν ἀπὸ τότε τοῦ πέν-
θοος τὸ χρῶμα ποῦ ποτέ, ποτέ πιὰ
δὲν ἀφήνουν...

Μ. Γ. ΣΑΡΙΒΑΣΕΒΑΝΗ

Ο ΜΠΕΜΠΗΣ ΑΡΧΙΛΗΣΤΑΡΧΟΣ

(ΑΝΑΓΝΩΣΜΑ ΓΙΑ ΠΟΛΥ ΜΙΚΡΑ ΠΑΙΔΙΑ)

ΚΑ'.

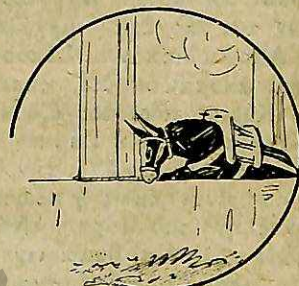
Τοποθετήθηκαν πάλι ὅπως πρῶτα καὶ πρόσεχαν, κοιτάζαν, ἀφογκάζονταν.
Πέρασε καμμιὰ ὥρα, χωρὶς νὰ ἴδουν καὶ νὰκούσουν τίποτα. Ποιὸς εἶχε
ὄρεξη, μετὰ τέτοια ζέση, νὰνεβῇ στὸν ξερόλοφο τοῦ Προφήτ' Ἡλίου!

Μὰ ὅταν ὁ ἥλιος κρύφτηκε πιά πίσω ἀπ' τὸ Μεγάλον Βουνὸ κι' εἶχε ἀρχί-
σει κάπως νὰ δροσίξῃ καὶ νὰ σκοτεινιάξῃ, ἀκούστηκαν βήματα στὸ μονοπάτι.

— Τὸ νοῦ σας! κάνει ὁ καπετάνιος.

Καὶ σκύβοντας προφυλακτικά, βλέπει ἓναν ἀνθρωπάκο ποῦ ἀνέβαινε σιγά-
σιγὰ στὸ λόφο. Φοροῦσε ἄσπρη λινὴ φορεσιά, ὅχι καὶ τόσο καθαρή, ἄσπρη
παπούτσια, ὅχι καὶ τόσο καινούρια, ἄσπρη κάσκα
μετὰ πλατεῖα κορδέλλα ποῦ κρεμόταν ἀπὸ πίσω, καὶ
σκούρα ματογιάλια μετὰ χοντὸν μεταλλινὸ σκελετό.

Πολὺ κοντὸς καὶ λιγάνι στραβοκάνης, ὁ ἀν-
θρωπάκος αὐτός, μεσόκοπος, εἶχε γκριζὰ γενάρια
καὶ μουστάκι φαγωμένο. Κρατοῦσε στὰ χέρια του κι'
ἓνα χοντὸν βιβλίον, ἐκκλησιαστικόν.

Ἦταν—νὰ ξερετε—ὁ κύρ-
Ἀμβρόσιος, ἐκκλησιαστής στὸν Τα-
ξίαρχο, τὴν μεγάλη ἐκκλησίαν! μὰ
εἶχε στὴ φροντίδα του καὶ τὰ
ἐκκλησία τοῦ Προφήτ' Ἡλίου καὶ
τῆς Ἀγίας Παρασκευῆς. Κάθε
δειλινὸ, μετὰ τὴν δροσιά, ὁ καλὸς
ἄνθρωπος ἀνέβαινε στοὺς δυὸ
λόφους κι' ἀναβε στὰ δυὸ Ἱερά
τάκοιμτα καντήλια.

Ἔτσι κι' ἀπόψε ἀφοῦ ἀνα-
ψε τὸ καντήλι τῆς Ἀγίας Πα-
ρασκευῆς, ἐρχόταν τώρα νὰνάψῃ καὶ τὸ καντήλι τοῦ Προφήτ' Ἡλίου.

Ὁ Μπέμπης ὅμως, ποῦ δὲν ἤξερε τὸν κύρ-
Ἀμβρόσιο καθόλου, τὸν πῆρε
ἀμέσως γιὰ... Ἐγγλέζο περιηγητή. Γιατὶ ὅποιος πεινάει, λέει ἡ παροιμία, καρ-
βέλια ὀνειροεύεται.

— Νὰ τοί!... λέει στοὺς ἄλλους σιγὰ δὲ σὰς τόλεγα;

— Ποιὸς; ποιὸς;

— Ὁ Ἐγγλέζος!... Κρυφτῆτε σεις καὶ σφυρίζετε!...

Κρυφτῆκαν ὅλοι πίσω ἀπ' τὸ πεζούλι κι' ἄρχισαν νὰ σφυρίζουν. Ἐκεῖνος
ὁ Φούσκας μάλιστα ἔκανε κατὰ σφυριγματιὰς ποῦ ξεκούφαιναν. Σὲ λίγο ἄρχισε
κι' ὁ Σπίδας νὰ γανγίξῃ ἄγρια.

Ὁ κύρ-Ἀμβρόσιος, ποῦ εἶχε πλησιάσει ἀρκετὰ στὸ ἐκκλησιάνι, στάθηκε μετὰ
ἀπορία: Ποιοὶ ἦταν, καλέ, στὸν αὐλόγυρο; καὶ γιὰτὶ σφυρίζαν ἔτσι; Βέβαια
ποῦ δὲν θάταν καλοὶ ἄνθρωποι...

Καὶ κοιτάζε ψηλά. Μὰ δὲν εἶδε παρὰ τὸ κεφάλι ἐνὸς γαιδάρου, ποῦ τὸν
κοίταζε σὰ νὰθελε νὰ τοῦ μιλήσῃ. — Μπα!...

(Ἀκολουθεῖ)

Η ΚΥΡΑ-ΜΑΡΘΑ

ΑΘΗΝΑΙΚΑΙ ΕΠΙΣΤΟΛΑΙ

ΤΟ ΠΡΩΤΟ ΠΑΣΧΑ

Ἀγαπητοί μου,

ΕΝΑΣ χρόνος είχε περάσει ἀπὸ τὸ δράμα τῆς Σταυρώσεως κι' ἀπὸ τὸ θαῦμα τῆς Ἀναστάσεως. Οἱ Ἀπόστολοι, ποὺ εἶχαν σκορπισθεῖ σ' ὅλη τὴν Παλαιστίνη καὶ σ' ὅλη τὴ Συρία, γιὰ νὰ ἐξαπλώσουν τὴ νέα θρησκεία, γυρίζουν ἕνας-ἕνας στὰ Ἱεροσόλυμα. Θέλουν νὰ εἶναι ἐκεῖ, νὰ γιορτάσουν ὀκτώ μαζὶ τὴ μεγάλη ἐπέτειο, τὴν πρώτη... Καὶ συναθροίζονται στὸ ἅγιο σπίτι, ὅπου κατοικεῖ ἡ μακαρία Μητέρα μετὰ τὸν ἀγαπημένο Μαθητὴ. Δὲν φοβοῦνται πιά τοὺς «Ἰουδαίους», τοὺς Φαρισαίους καὶ τοὺς Ἀρχιερεῖς. Ὅσο κι' ἂν σφάγισαν, ὅσο κι' ἂν φύλαξαν τὸν τάφο, ὁ «πλάνος ἐκείνος» ἀναστήθηκε. Τὸ θαῦμα τοὺς κρατεῖ ἀλαλιασμένους ἀκόμα κι' αὐτοὺς. Ἐπειτα, δὲν ἔχουν ἀκόμα ἰδέα τί ἀπλωμα θὰ λάβῃ ἡ νέα θρησκεία. Τὴν περιφρονοῦν σὰ μὴν αἵρεση ἀκίνδυνη. Ἀργότερα θάναυοι-θοῦν καὶ θάρσισον ὁ μέγας διωγμός.

Ἀρῶδα λοιπὸν οἱ Ἀπόστολοι κι' οἱ λίγοι ἀκόμα ὀπαδοί, ὅσοι ἐγγύρισαν τὸν Κύριο, περιστοιχίζον τὴν Παναγία. Εἶναι ἡ Πέμπτη τοῦ Μυστικοῦ Δείπνου. Δὲν ἔχει τὴν ἴδια ἡμερομηνία, εἶναι ὁμοῦς ἡ πρώτη μετὰ τὴν πανσέληνον τοῦ Μάρτη. «Νά, λένε, σὰν ἀπόψε...» Καὶ θυμούνται τὸ τελευταῖο τραπέζι ποὺ ἔφαγαν μαζὶ Του, κάνουν καὶ τὴν Πέμπτη ἐκείνη τὸ ἴδιο. Εἶναι μι' ἀληθινὴ ἱεροτελεστία. Διαβάζουν πρῶτα τὰ «Λόγια τοῦ Κυρίου», γραμμένα σὲ διάφορα τετράδια, ποὺ ἀπ' αὐτὰ σὲ λίγο θὰ βγῇ τὸ Εὐαγγέλιο. Κι' ὅταν φθάνουν στὰ λόγια τοῦ Μυστικοῦ Δείπνου «λάβετε φάγετε... πίνετε ἐξ αὐτοῦ πάντες... τοῦτο ποιεῖτε εἰς τὴν ἐμὴν ἀνάμνησιν...», ὁ Πέτρος κόβει καὶ μοιράζει σ' ὅλους ἀπὸ ἕνα κομμάτι τοῦ εὐλογημένου ἄρτου καὶ τοὺς δίνει νὰ πιοῦν τρεῖς φορές ἀπ' τὸ ποτήρι τοῦ εὐλογημένου οἴνου. Τὸ κάνουν σὲ τὴν ἀνάμνησίν Του. Μὰ ἡ ἀνάμνησιν αὐτὴ εἶναι τόσο ζωηρὴ καὶ τόσο συγκινημένη, ποὺ τοὺς Τὸν φέρνει μπροστὰ τοὺς ὀλοζώντανο. Πίνοντας ἀπὸ τὸ κόκκινο ἐκεῖνο κρασί καὶ τρώγοντας ἀπὸ τὸ ἄσπρο ἐκεῖνο φῶμι, νομίζουν πὼς Τὸν βάζουν μέσα τοὺς ἀκόμα μιὰ φορά, δάκρυο, μετὰ τὸ αἷμα Του καὶ μετὰ τὸ σῶμα. Εἶναι ἡ πρώτη λειτουργία, ἡ πρώτη Μετάληψιν.

Καὶ ἐξημερώνει Παρασκευὴ. Τὸ μαρτύριο, ἡ ἀγωνία, ὁ σωματικὸς θάνατος τοῦ Κυρίου τοὺς θλίβει βαρὺ τὴν ψυχὴ. Ἄς ξέρουν πὼς σὲ τρεῖς μέρες ἀναστήθηκε σὰ Θεός. Τὸν βλέπουν τώρα

νὰ πάσχει σὰν ἄνθρωπος, Τὸν βλέπουν γυμνὸ καὶ ματωμένο, νὰ ξεψυχᾷ ἀπάνω σ' ἕνα σταυρό. Ἐπειτα νὰ Τὸν ξεκρεμνοῦν νεκρὸ καὶ νὰ Τὸν βάζουν σ' ἕναν τάφο... Ἡ Παναγία κλαίει σιωπηλά. Δακρύζουν γύρω τῆς κι' οἱ ἄλλοι καὶ σιγοψιθυρίζουν προσευχές. Κάποιος διαβάει, ἀπὸ τὰ «Λόγια τοῦ Κυρίου», ὅσα εἶπε στὸ πραιτώριο, σὲ τὸν Πιλάτο κι' ὕστερα πάνω στὸ σταυρό. Οἱ ἄλλοι ἀκούνε. Κι' οἱ ὥρες περνοῦν θλιβερές, πένθιμες, — οἱ ὥρες τῆς Παρασκευῆς...

Τὴν ἄλλη μέρα ὁμοῦς, τὰ φοβερά ἐκείνα ὁράματα παραμερίζουν κι' οἱ Ἀπόστολοι δὲν θυμοῦνται παρὰ τὴν προσδοκίαν ποὺ εἶχαν αἰσθανθεῖ ὕστερ' ἀπὸ τὴν ταφή: «Μετὰ τρεῖς ἡμέρας ἐγείρομαι!» Εἶναι γαλήνιοι ὅπως καὶ τότε, ποὺ εἶχαν μέσα τοὺς τὴν ἐλπὶδα, τὴ βεβαιότητα, πὼς ὁ λόγος Του θὰ λήθῃ. Καὶ περιμένουν, περιμένουν καὶ τώρα, σὰ νὰ ἐπρόκειτο νὰ ξαναγίνῃ τὸ θαῦμα καὶ νὰ ξαναῖδουν μπροστὰ τοὺς τὸν Ἀναστημένο, μετὰ τὴν πληγωμένα χέρια καὶ τὴν τρυπημένη πλευρά...

Περνᾷ κι' ἡ γαλήνια ἡμέρα τοῦ Σαββάτου, «ἡ ἐπαύριον ἥτις ἐστὶ μετὰ τὴν Παρασκευὴν». Καὶ ἐξημερώνει ἡ ἄλλη, ἡ Μία τῶν Σαββάτων, ἡ τρίτη ἡμέρα, ἡ μεγάλη... Τὸ θαῦμα ἐγίνε, ὁ Χριστὸς ἀναστήθηκε καὶ, σὲ τὴν ἐνθύμηση τῆς πρωϊνῆς ἀναγγελίας, σὲ τὴν ἐνθύμηση τοῦ ἑσπερινοῦ ὁράματος, ἡ χαρὰ τῶν πρώτων ἐκείνων Χριστιανῶν κορυφώνεται. Ἀπὸ τὰ «Λόγια τοῦ Κυρίου», κάποιος διαβάει τὸ «Εἰρήνη ἡμῖν» καὶ τὸ «Μαρία μὴ μὴ ἄπτου». Καὶ οἱ ἄλλοι, σὲ τὴν χαρὰ τοὺς, τὰ ξαναλένε δυνατὰ, τὰ φέλνουν, τὰ τραγουδοῦν. Κι' ἀγκαλιάζουν ὁ ἕνας τὸν ἄλλον, κι' ἀλλάζουν τὸ φιλί τῆς χαρᾶς καὶ τῆς ἀγάπης. Ἀπὸ τὸ ἅγιο σπίτι, οἱ χαρμόσυνες, οἱ θριαμβευτικὲς φαυλῶδες ἀντηχοῦν σ' ὅλη τὴν πόλιν: «Χριστὸς ἀνέστη!»

Ἔτσι φαντάζομαι τὸ πρῶτο Πάσχα. Κι' ἀπὸ τότε, τὴν μεγάλη ἐκείνη ἡμέρα, ἡ Μία τῶν Σαββάτων, ἡ τρίτη μετὰ τὴν Παρασκευὴ, ὀνομάζεται ἡμέρα τοῦ Κυρίου, Κυριακὴ καὶ Ἁγία Ἀνάστασις. Γιατί στὸ ἐξῆς, κάθε Κυριακὴ θὰ θυμίζῃ στὸν κόσμον τὸ θαῦμα καὶ θάνατον κι' αὐτὴ σὰν ἕνα μικρὸ Πάσχα ποὺ θάχῃ κάτι ἀπ' τὴν χαρὰ, τὴ λαμπρότητα καὶ τὴ δόξα τοῦ μεγάλου, τῆς Λαμπρῆς.

Καὶ τοῦ χρόνου, ἀγαπητοί μου! Χριστὸς Ἀνέστη!

Σὰς ἀσπάζομαι

ΦΑΙΔΩΝ

Ο ΤΖΑΚ

[Μυθιστόρημα ALPHONSE DAUDET, διασκευασμένο γιὰ τὴν «Διάπλασιν» ἀπὸ τὸν κ. Γρ. Ξενοπούλου].

— Συνέχεια ἀπὸ τὸ προηγούμενο —

— Ἀ, κατέργαρε! φώναξε. Ἐσὺ μοῦ τᾶκανες αὐτὰ;... Τί ὁμορφα, ἀλήθεια, παπουτσάκια!...

Καὶ γελοῦσε, γελοῦσε, μ' ἕνα μικρὸ δάκρυ σὲ τὴν ἀκρίτσα τοῦ ματιοῦ.

— Εἶδες ἐκεῖ τὴν πονηρή; ἔλεγε ὁ Μπελιζαίρ, σκαμμένος κι' αὐτὸς ἀπ' τὰ γέλια. Ἀμέσως τὸ κατάλαβε πὼς ἐγὼ τᾶκαν' αὐτό! Ἔ, ποῦ νὰ γελασθῇ ἡ κυρία Βεμπέρ!

Ἀφοῦ ἐπαφάν τὰ γέλια, ἡ γυναίκα κάθησε μπροστὰ στὸ τραπέζι νὰ πιῇ καφέ, κι' ὁ ἀρραβωνιαστικὸς τῆς τῆς παρουσίασε τὸν Τζάκ:

— Νά κι' ὁ σύνοικός μας!

Στὴν ἀρχή, ἡ κυρία Βεμπέρ εἰδεξε κάποια ἐπιφύλαξη. Ἀλλ' ἄμα κατὰγε καλύτερα τὸ εὐγενικὸ πρόσωπο τοῦ νέου, ἅμα ἀκούσε πὼς γνωρίζονταν μετὰ τὸν Μπελιζαίρ ἕξη χρόνια καὶ πὼς ἦταν αὐτὸς ποὺ τοῦ εἶχε προσφέρει τότε στὸ σπίτι τοῦ τῆς περιφρῆμο ἐκείνο ζαμπόνι, — ἱστορία ποὺ ὁ γυρολόγος τῆς τῆς εἶχε διηγηθεῖ χίλιες φορές, — ἡ φουρνιάρισσα ἔδωσε τὸ χέρι τῆς στὸν Τζάκ μ' ἐμπιστοσύνη.

— Αὐτὴ τὴν φορά, εἶπε, βλέπω πὼς ὁ Μπελιζαίρ δὲν ἔπεσε ἐξῆς. Γιατί θὰ ξέρετε βέβαια τί κουταμάρες ποὺ κάνει... ἀπὸ τὴν καλοσύνη του. Νομίζει πὼς ὅλοι εἶναι σὰν κι' αὐτόν. Ὡς τώρα μοῦ ἔφερε πάντε, τὸν ἕνα χειρότερο ἀπ' τὸν ἄλλον... Ἔτσι ὥρατα τὰ κατάφευγε καὶ στὸ σπίτι τοῦ. Δούλευε σὰ σκυλί, τοὺς ἔτρεφε ὅλους ἐκεῖ-μέσα καί, ὅταν γύριζε, δὲν εἶχε παρὰ γρίνιες.

— Ὡ, κυρία Βεμπέρ!... ἔκαμε ὁ Μπελιζαίρ, ποὺ δὲν ἤθελε νὰ μιλοῦν ἄσχημα γιὰ τοὺς δικούς του.

— Τί κυρία Βεμπέρ; ἐξακολούθησε ἡ φουρνιάρισσα. Πρέπει νὰ ἐξηγήσω στὸ σύνοικο γιατί σὲ χῶρνα ἀπὸ τοὺς ἀχάριστους ἐκείνους. Ἀλλοιῶτα θὰ ἐνόμιζε πὼς τᾶκανα γιὰ τὸ συμφέρο μου. Πές, πές, δὲν εἶσαι καλύτερα τώρα μοναχός σου;

— Φτάνει! τὴν ἔκοψε ὁ Μπελιζαίρ. Αὐτὰ τὰ εἶπα πρωτύτερα στὸν κύριο Τζάκ. Τὰ ξέρετε ὅλα...

Μίλησαν ὕστερα γιὰ τὴν ἐγκατάσταση τοῦ συνοίκου. Ὡς τὴν ἡμέρα τοῦ γάμου, θὰ καθόταν σὲ τὴν κάμαρα τοῦ Μπελιζαίρ καὶ θὰ πλάγιαζε ἀπὸ πρῶτο τῆς διαμέρισμα, σὲ κρεβάτι μετὰ στρίπδοξα. Θάτρωγε μαζὶ τοὺς καί, κάθε Σάββατο, θὰ πλήρωνε τὸ μερτικό του. Ὑστερ' ἀπὸ τὸ γάμο, θὰ κοίταζαν νὰ ἐγκατασταθοῦν κάπως καλύτερα καὶ πὺλ κοντὰ στὸ μηχανουργεῖο.

Ἐνῶ συζητοῦσαν γι' αὐτὰ τὰ σπου-

δαῖτα, ἡ κυρία Βεμπέρ, μετὰ τὸ παιδάκι τῆς κοιμισμένο σὲ τὴν ἀγκαλιά τῆς, ἐτοίμαζε τὸ κρεβάτι τοῦ συνοίκου, σήκωνε τὸ τραπέζι, ἐπλυνε καὶ φύλαγε τὰ πιατικά. Ὁ Μπελιζαίρ εἶχε ἀρχίσει νὰ ράβῃ τὰ καπέλλα τοῦ κι' ὁ Τζάκ, χωρὶς νὰ χάσῃ στιγμή, τοποθέτησε τὰ βιβλία ποὺ τοῦ εἶχε δώσει ὁ γυρολόγος Ριδάλ σὲ μιὰν ἄκρη τοῦ μπουφέ, σὰ νὰ θελε νὰ κἀνῃ κατοχὴ στὸ σπίτι καὶ νὰ ἡσυχάσῃ.

Λίγες μέρες πρωτύτερα, ὅταν ἦταν ἀκόμα στὸ Ἐτιόλ, θ' ἀπορούσε πολὺ ἂν τοῦ ἔλεγε κανένας πὼς χωρὶς κόπο, χωρὶς λύπη, χωρὶς ταπεινώση, θὰ ξανάρχιζε τὴν ἐργατικὴ του ζωὴ, τὴν τραχειὰ καὶ τὴ δύσκολη. Κι' ὁμοῦς τώρα δὲν αἰσθανόταν γι' αὐτὸ παρὰ χαρά. Ὅλα περνοῦσε τὸν Ἀδὴ καὶ γιὰ δευτέρη φορά ἄλλα στὸ τέρας τὸν περιμένε ἡ ὑπομονητικὴ Εὐρυδίκη μετὰ τὸ νυκτικὸ πέπλο. Τὸ ἤξερε κι' αὐτὸ τοῦ δινε τόσο θάρρος κι' ἔκανε τὸ δρόμο τοῦ τόσο εὐκόλο...

Τὸ καινούριο τοῦ ἐργαστήρι, σὲ τὴν ὁδὸν Ὀμπερκάμ, ἦταν σὰν τοῦ Ἰντρέ, ἀλλὰ μικρότερο. Ἐπειδὴ ἐδῶ ἔλειπε ὁ χώρος, ἡ ἴδια σάλα εἶχε τρία πατώματα μετὰ μηχανές. Ὁ Τζάκ τοποθετήθηκε στὸ ἐπάνω, πολὺ κοντὰ σὲ τὴν γυρολόγο ὁροφὴ. Κι' ὅταν ἔσκαυε ἀπὸ τὸ κάγκελο τῆς γαλερίας ποὺ ἐργαζόταν, ἔδλεπε μιὰ μεγάλη ἐργασιὰ σ' αἰώνια κίνηση, χαλκιᾶδες μπροστὰ σὲς φωτιές τοὺς, ἐφαρμοστές μπροστὰ στὰ τραπέζια τοὺς, κι' ἐκεῖ-κάτω, μετὰ μπουλὺς ποὺ τῆς εἶδειχναν σὰ μαθητευόμενα ἀγόρια, μερικὲς ἐργάτριες ποὺ ἔκαναν φιλοδουλεῖες.

Στὸ στενόχωρο αὐτὸ ἐργαστήρι, σὲ τὴν φάμπρικα τοῦ Παρισίου τῆ σφηνωμένη ἀνάμεσα σὲς πολλὰ καὶ διάφορα ποὺ ἔδλεπε σὲ τὸν ἴδιο ἐκεῖνο δρόμο, ἡ ζέστη ἦταν πολὺ πὺλ πνιγηρὴ παρὰ τὰ εὐρύχωρα καὶ παραθαλάσσια σιδηρουργεῖα τοῦ Ἰντρέ. Ὁ Τζάκ ὁμοῦς ἀψήφουσε καὶ τὴ ζέστη κι' ὅλα. Τὴ θέση τοῦ ἐκεῖ-μέσα τὴ θεωροῦσε προσωρινή, μεταβατικὴ κι' ἔκαν' εὐσυνείδητα τὴν ἐργασία του, ἂν κι' ὁ νοῦς του ἦταν πάντα ἄλλοῦ...

Ζοῦσε χωριστὰ ἀπ' τοὺς ἄλλους: δὲν ἀνακατεῖτο οὔτε σὲς ὁμιλίες τοὺς οὔτε σὲς μαλώματα τοὺς καὶ σὲς πειράγματα τοὺς δὲν ἀπαντοῦσε παρὰ μετὰ μιὰ εὐγλωττὴ ματιά. Γρήγορα ἔπαφεν νὰ τὸν πειράζον. Τοὺς εἶχ' ἐπιβληθεῖ μετὰ τὸ ἐξωτερικὸ του, μετὰ ὕψος του, μετὰ τοὺς τρόπους του, ὁ νεαρός ἐκεῖνος ἐργάτης ποὺ ἦταν τόσο διαφορετικὸς ἀπ' αὐτοὺς. Τὰ κορίτσια μάλιστα ποὺ εἶχαν διαβάσει τ' «Ἀπόκρυφα τῶν Παρισίων», — ἕνα μυθιστόρημα τῆς μόδας ἐκεῖνο τὸν καιρό, — τὸν ἐπαιρναν γιὰ κανένα πρίγκιπα Ρο-

δόλφο ποὺ γύρευε νὰ σώσῃ καμμιά Μαριάνθη. Οἱ ἄντρες πάλι, ξέροντας πὼς ἔκαμε καὶ θερμαστὴς σὲ βαπτόρι τοῦ ὠκεανοῦ, τὸν σεβόνταν καὶ τὸν φοβόνταν.

Ἀπὸ τὸ ἐργαστήρι ἔφευγε πάντα μοναχός. Βιάζοταν νὰ φθάσῃ σὲ τὴν κάμαρά του, νὰ πετάξῃ τὴ μπουλὺζα του καὶ νὰλλάξῃ δουλειά. Τριγυρισμένος ἐκεῖ ἀπὸ βιβλία, — μικρὰ σχολικὰ βιβλία, ποὺ σὲς περιθωρία τοὺς τὰ παιδικὰ του χρόνια εἶχαν ἀφήσει τόσα θυμητικά, — μελετοῦσε καὶ ξαναθυμόταν ὅσα εἶχε μάθει μικρός. Τί εὐκόλο ποὺ τοῦ φαίνονταν τώρα ὅλα ἐκεῖνα τὰ «κλασσικά»! Ἦταν πὺλ σοφός ἀπ' ὅ, τι ἐνόμιζε. Κάποτε ὁμοῦς τοῦ παρουσιάζονταν καὶ δυσκολίες ἀνυπέρβλητες, καὶ τότε ἦταν παρὰ ξένο νὰ βλέπῃ κανεὶς τὸ μεγάλο αὐτὸ παιδί, μετὰ τὰ παρामορφωμένα ἀπ' τῆς βχρειεῖς ἐργασίες

— Κλαίς, Τζάκ; Μὰ γιατί;... (Σελ. 146, στ. β'.)

χέρια, νὰ νευριάζῃ κρατώντας ἀδέξια μιὰ ἐλαφρὰ πένα καὶ νὰ τὴν πετᾷ μετὰ θυμό. Δίπλα του, ὁ Μπελιζαίρ ἔρραβε τὰ κεραμίδια σὲς κασκέττα τοῦ ἡ τῆς κορδέλλες σὲς φαθᾶκια τοῦ, μετὰ θρησκευτικὴ σιωπὴ. Συμμερίζονταν κι' αὐτὸς τῆς προσπάθειες καὶ τῆς ἀγωνίας τοῦ Τζάκ, ἔδγαζε τὴ γλώσσα του, ἀνυπομονοῦσε, θυμῶνε μέσα του καί, ὅταν τὸν ἔδλεπε νὰ ὑπερνηξ καμμιά δυσκολία, κουνόθεσε κι' αὐτὸς τὸ κεφάλι του θριαμβευτικά.

Στὰ μισὰ τῆς βραδιάς, ἀφοῦ κοίμιζε τὸ ἀγοράκι τῆς, ἡ κυρία Βεμπέρ, γιὰ νὰ κἀνῃ οἰκονομία σὲς κάρβουνο καὶ σὲς λάδι, ἐρχόταν κι' αὐτὴ νὰ ἐργασθῇ σὲ τὴν κάμαρα τῶν φίλων τῆς. Μπάλωνε ρούχα τοῦ μικροῦ, τοῦ Μπελιζαίρ καὶ τοῦ συνοίκου. Ὁ γάμος τοὺς θὰ γινόταν τὴν ἀνοιξή, γιατί ὁ χειμῶνας, μετὰ τῆς τόσες ἐννοίες καὶ τὰ τόσα ἐξοδά, δὲν εἶναι γιὰ «νὰ παντρεύονται φτωχοί». Ὡστόσο οἱ ἀρραβωνιασμένοι ἦταν εὐτυχεῖς ποὺ μποροῦσαν νὰ ἐργάζονταν πλάι-πλάι, κάτω ἀπ' τὴν ἴδια λάμπα, κοντὰ σὲ τὴν ἴδια φωτιά.

Τὴν εὐτυχία αὐτὴ τὴ δοκίμαζε κι' ὁ Τζάκ τὴν Κυριακὴ, ὅταν πῆγαινε στὸ Ἐτιόλ.

Σηκωνόταν πρωτὶ-πρωτὶ, συγυρίζονταν, λουσαρίζονταν, φοροῦσε τὰ σπορρόουχα τῆς ὥρας ποὺ τοῦ ἐτοίμαζε ἡ κυρία Βεμπέρ, ἔδγαζε ἀπ' τὴν φορεσιά του, — τὴ φορεσιά τοῦ «κυρίου», — καὶ τὸν παραμικρότερο λεκέ, κι' ἔφευγε ὁλος χαρά. Σίγουρα ποὺ ἂν τὸν ἀπαντοῦσαν στὸ δρόμο, τὸ πρωτὶ τῆς Κυριακῆς, οἱ ἐργάτριες τοῦ Ἐσσεντέκ θὰ τὸν ἐπαιρναν γιὰ τὸν πρίγκιπα Ροδόλφο!

Στὸ σπινάκι τοῦ Ἐτιόλ τὸν περιέμενε μιὰ καλὴ φωτιά σὲς σάλα, λουλούδια καὶ πρασιναδὲς παντοῦ, ἡ εὐθυμία τοῦ γιαιτροῦ κι' ἡ συγκίνηση τῆς Σελίης. Ὅπως τότε ποὺ ἦταν μικρός, καὶ τότε ἔκανε τὸ μάθημά του μπροστὰ τῆς, καὶ τὸ ἔξυπνὸ τῆς βλέμμα τὸν ἐνθάρρυνε καὶ τὸν βοηθοῦσε νὰ ἐννοῇ. Ὁ κ. Ριδάλ διόρθωνε τὰ γραπτὰ τῆς ἐβδομάδας καὶ τοῦ ἔδγαζε ἄλλα. Ὁ δάσκαλος εἶχε τὴν ἴδια θέληση, τὴν ἴδια ἐπιμονὴ μετὰ τὸ μαθητὴ του. Κι' ὅλο τὸ ἀπόγεμα τῆς Κυριακῆς, — ἐκτὸς ἂν τοῦ παρουσιαζόταν καμμιά ἀπρόοπτη βίζιτα, — ὁ γέρος καθόταν στὸ σπινάκι μετὰ τὰ δύο παιδιά. Μόνο ἀφοῦ τελείωνε τὸ μάθημα, κι' ἂν ὁ καιρός ἦταν καλός, ἔκαναν ἕνα γύρο στὸ δάσος, τὸ γυμνὸ καὶ παγωμένο δάσος τοῦ χειμῶνα, ὅπου τὰ κουνέλια καὶ τὰ ζαρκαδία ἔτρεχαν στὰνοιχτά.

Ἦταν ἡ ὡραιότερη ὥρα τῆς ἡμέρας. Ἐπιτήδες, ὁ γιαιτρός ἔμενε πίσω κι' ἄφινε τοὺς ἀρραβωνιασμένους νὰ τραβοῦν μπροστὰ καὶ νὰ τὰ λένε οἱ δύο τους. Καὶ μολονότι δὲν ἔλεγαν τίποτα ποὺ νὰ μὴν μποροῦσε νὰ τὰκούσῃ κι' ὁ γιαιτρός, ἡ μοναξιά αὐτὴ τοὺς εὐχαριστοῦσε σὰ νὰ τοὺς χάριζαν βασιλεῖς.

Γιὰ νὰ πάνε στὸ δάσος, περνοῦσαν κι' ἀπὸ τῆς Καστανούλες. Στὴ μικρὴ βίλλα, ξένοικη ἀκόμα, ὁ γιαιτρός Χιρς ἐξακολουθοῦσε τὰ πειράματα τῆς ἀρωματοθεραπείας του. Θάλεγε κανένας πὼς καίγονταν ἐκεῖ μέσα ὅλα τὰρωματικά τοῦ δάσους καὶ τοῦ ἀγροῦ, τόσο πυκνὸς ἦταν ὁ καπνὸς ποὺ ἔδγαζε ἀπὸ τῆς καμινάδες τῆς σκεπῆς καὶ τόσο ἐπνιγε καὶ ζάλιζε μετὰ τὴν βαρεὶά μωροδία του.

— Χιρ, χιρ! ἔκανε ὁ γιαιτρός. Ἦρθε πάλι ὁ δηλητηριαστής. Ἀκοῦτε πὼς μυρίζει ἡ διαβολοκουζίνα τοῦ;

— Σιγά, παππού, μὴ σὰς ἀκούσῃ! — Ἄς μὰκούσῃ! Νομίζεις πὼς τὸν φοβοῦμαι ἐγὼ; Ἀπεναντίας, μοῦ φαίνεται, ἀπὸ τὴν ἡμέρα ποὺ τὸν ἀρπαξα τὸν Τζάκ, θὰ μετὰ φοβάται κανεὶς!

Μ' ἄς ἔλεγε τὰ παιδιά μιλοῦσαν σιγότερα καὶ περπατοῦσαν γρηγορότερα, περνώντας ἀπὸ τὸ Parva domus.

(Ἀκολουθεῖ)

ΣΕΛΙΣ ΣΥΝΕΡΓΑΣΙΑΣ ΣΥΝΔΡΟΜΗΤΩΝ

ΚΑΠΟΙΑΝ ΩΡΑ, ΚΑΠΟΙΟ ΒΡΩΔΙ...

[Αριθ. Έγκρ. 17]

Κάποιαν ώρα, κάποιο βρώδι,
μ' ένα χάνδι,
"Ολα μ' αποχαιρέτανε
και μου π' α ν ε
"Ολα μ' αποχαιρέτανε.

Μισοί κι' αγαπημένοι,
Φίλοι, ξένοι,
"Ολοι κάποιαν ώρα οβύνουν
και μ' α φ η ν ο υ ν
"Ολα, όλα. "Ολα οβύνουν...

Τις χαρές, τὰ δνειρά μου
τὰ φτωχά μου,
Κάποιαν ώρα τὰ ξεχνάω
και τὰ χ α ν ο ...
Μιά στιγμή που τὰ ξεχνάω,

Φεύγουνε τάχατιμένα
δίχως μένα ...
Καιτί που μούχει μείνει
και μου σ β υ ν ε ι ...
Καθετί που μούχει μείνει,

Χαρωπό ή λυπημένο,
Μ ό ν ο σ μ έ ν ο ...
Πόσα τώρα τὸ χειμῶνα
μένουν μ ό ν α,
"Ολα, όλα τὸ χειμῶνα

Γιούλης "Ανθης

ΣΥΓΓΡΑΦΕΙΣ

[Αριθ. Έγκρ. 22 και 23]

Β'

Ξαφνικά κάποιος απ' την παρέα
φώναξε :

— Νά τὸ ὀνομάσουμε : «Τὸ ἐ-
ξαφανισθὲν ὑποβρύχιον»!

Αὐτὸ ἔγινε δεκτὸ μὲ χειροκρο-
τήματα. Ὁ πρόεδρος συμφώνησε
καὶ ὁ γραφεὺς χάραξε μὲ μεγά-
λα γράμματα: «Τὸ ἐξαφανισθὲν
ὑποβρύχιον». Παρένθεση: Συγ-
κινητικὸν καὶ περιπετειώδες μυ-
θιστόρημα. (Καθαρεύουσα διαβί-
ζαμε στὰ μυθιστορήματα τότε καὶ
εἰχαμε τὴν ἰδέα πὼς αὐτὴ μονά-
χα κάνει τὸ μυθιστόρημα). Ἐγὼ
ἐσκίψα καὶ εἶδα πᾶν ὅσον τὴν κό-
λα πού ἔγραφε ὁ μικρός. Τὸ κοί-
ταξα ἀπὸ δῶ, ἀπὸ κεῖ, μὰ κείνο
τὸ ξ δέ μ' ἐνθουσίασε. Ἐμοιαζε
μὲ παιδάκι πού ἔχει ξεσπάσει σὲ
καὶ κοίταξα. Τάδελα, βλέπετε, ὅλα
«ἐν τάξει». Οἱ φράσεις πέφτανε
βροχηδόν ἀπὸ δῶ κι' ἀπὸ κεῖ. Λέ-
γανε ὅλοι, βροίκαμε τίς καλύτε-
ρες κι' ὁ πρόεδρος ὑπαγόρευε στὸ
γραφεῖο. Ἐγὼ ἀπὸ ὦρα εἶχα μιά
φράση στὸ μυαλό μου «ξοφερά
νύξ» καὶ ἔζητοῦσα εὐκαιρία νὰ
τὴν πῶ. Ἀκουγὰ πού λέγανε οἱ
ἄλλοι διάφορα, ἄλλος μιά λέξη,
ἄλλος συμπλήρωνε, ἄλλος διόρ-
θωνε. Εἴχαμε γράψει ἀρκετά. Μὰ
ἡ «ξοφερά νύξ» στριφογύριζε σὰν
τὸ διάβολο μέσ' στὸ κεφάλι μου.
Στὸ τέλος βόηθα τὴν περὶστασι
πὺν «ὁ κύων ὑλκίστες εἰς τὸ
σκότος» καὶ τὴν ἐφευρόνισα. Ἡ
καρδιά μου χτυποῦσε δυνατὰ καὶ
κοίταξα ὅλους γύρω νὰ δῶ τί ἐν-
τύπωση θάκανε. Τὸν ἄρεσε, καὶ
ὁ ἀκούραστος γραφεὺς βούτηξε
τὴν πέννα. Εἶχα σκίψει ὅλη ἀπά-

νω του καὶ παρακολουθοῦσα μ'
ἀγωνία τὸ χέρι του. Μὰ μὲ φά-
νιζε πολὺ παράξενο πού αὐτὴ ἡ
φράση γράφτηκε ὅπως ὅλες οἱ
προηγούμενες. Περιμένα νὰ γρα-
φτεῖ μὲ κάτι γράμματα μεγάλα,
σκοτεινά, τομαχτικά...

Ἡ ἐργασία ἐξακολούθησε ἀκε-
τὲς μέρες. Μαζεύομαστε κάθε ἀ-
πόγεμα καὶ μετὰ τὴ μελέτη μας
ἀρχίζαμε τὸ γράψιμο. Εἴχαμε
γράψει ἀρκετά. Ὁ Θεὸς ἔχει τί
νόημα καὶ τί σύνθεση εἶχαν ὅλα
ἐκεῖνα...

Κάπιο ἀπόγεμα ὁμως μπήκε
ὁ μπαμπὰς τοῦ Νίκου μέσα στὸ
γραφεῖο.

— Παιδιά, φώναξε χαρούμενος,
ἀν τὸ βρῆτε τί σὰς φέρνω ;...

— Τί ;... πεταχτήκαμε ὅι
ἀπάνω ἀνυπόμονα.

— Τὸ φουτ-μπόλ πού εἴχαμε
παραγγίλει, ὅφρα.

Τί ἔγινε δὲν περιγράφεται. Χα-
ρές, φανές, κακὸ...

— Ἐλάτε, πηγαίνετε νὰ παί-
ξετε...

Ἐτοιμαστήκαμε. Ὁ Νίκος πῆ-
γε νὰ μαζέψει τὰ χαρτιά.

— Μπα, τ' εἶν' αὐτά ; ρώτησε
ὁ πατέρας του.

— Μή, μπαμπά, τὸ μυθιστό-
ρημα...

— Ποιὸ μυθιστόρημα ;

— Ὁ Νίκος τοῦ ἐξηγήσε μὲ λίγα
λόγια.

— Ὁ, ἀδερφέ, τί τὰ θέλετε
αὐτά ; Ἀμέτε νὰ πιῆτε...

Καὶ χουφτιάζοντας μὲ τὸ με-
γάλο του χέρι ὅλα κείνα τὰ γραμ-
μένα χαρτιά, τὰ πέταξε γελών-
τας ἀπὸ τὸ παράθυρο.

Μὰ τί νὰ σὰς πῶ ! Δέ λυπη-
θήκαμε καθόλου. Ἀν θέλετε μά-
λιστα, νιώσαμε κάποια ἀνακού-
φιση. Εἴχαμε ἀρχίσει νὰ βαριό-
μαστε μὰ ντεπρόμαστε νὰ τὸ ποῦ-
με. Τὸ μόνο πού μπορεῖ νὰ λυ-
πηθήκαμε ἦταν οἱ ... κόλες. Ἐ-
γὼ μονάχα πῆγα στὸ παράθυρο
καὶ κοίταξα. Ὁ ἀνεμὸς εἶχε πᾶ-
ρει τὰ χαρτιά καὶ τὰ σήκωνε ψη-
λά, ἄλλ' ἀπὸ δῶ, ἄλλ' ἀπὸ κεῖ.

Τάβλετα μ' εὐχαρίστηση καὶ μὴ
συλλογιστικὰ μὲ λύπη πὼς ἡ
«ξοφερά νύξ» πῆγε χαμένη.

Σὲ μιά στιγμή ὁ ἀέρας τὰ πῆ-
ρε καὶ τ' ἔλασα ἀπ' τὰ μάτια μου.
Τὸ «Ἐξαφανισθὲν ὑποβρύχιον»
ἐξαφανίστηκε γιὰ πάντα.

Βασίλισσα στὴς Παπαρῶνες

ΒΝΟ Η ΑΝΟΙΞΗ ΔΙΑΒΑΙΝΕΙ...

[Αριθ. Έγκρ. 28]

...Ἦταν ἡ εἰκόνα τῆς χαρᾶς :
ροδά ἀνθίζανε στὰ μάγουλά της
τὰ δλόδροσα τὸ στοματάκι της,
κερδαῖο ἄλλο δπου λαμπύριζαν
μαργαριτάρια, καὶ τὸ γέλιο της,
ὦ, τὸ γέλιο της τὸ ξένοιαστο,
σὰν τραγοῦδι πουλιοῦ ἀνηχοῦσε.

Ἦταν ἡ εἰκόνα τῆς χαρᾶς...

Ὀλημερίς μέσα στὰ λουλούδια
βροχόταν, λὲς κι' ἡ ψυχὴ της
ζοῇ ἀπ' τὰ λουλούδια ἐπαίγνε.

Ἐτρεχε στὰ χωράφια, τίς πλά-

νες πεταλούδες κυνηγώντας, ἐκο-
βε λουλούδια ἀγκαλιές, τίς ξαν-
θὲς τῆς μπουκλὲς νὰ στολίσῃ.
Χαμογελοῦσανε τάνθρακες σὰν τὴν
ἐβλεπαν, μύρια ἀρώματα στὸ διά-
βα της σκορπώντας, κι' ἔγερναν
τὰ λιγνόκορμα κλωνιά τους, τα-
πεινὰ χαιρετώντας τὴν...

Ἦταν ἡ εἰκόνα τῆς χαρᾶς :
ἀγκαλιζόντάς τὴ, ἔρρανε τὴν
ὁμορφιά της μὲ δροσιὰ καὶ λού-
λουδα. Τὸ ἀπλὸ χαῖδο ἀγέραι,
καθὼς, ἀνάλαφρα, πᾶνω ἀπ' τοὺς
κίλους τοὺς ὀλάνθιστους περ-
νοῦσε, ὁλοῦθε σκορπίζε τὴ θεία
τὼν λουλουδιῶν μυρωδιά.

Ὁ ἥλιος ἔριχνε τίς παιγι-
διάρικες ἀκτίνες του στὸ κάθε-
τι, δίνοντας στὰ λουλούδια μιά
ἐξέκρηξη ζωῆς, ἀρώματα οὐρά-
νια, ἐνῶ τὰ πουλάκια κονσέρ-
τὸ ἔστηναν σὲ κάθε ἀπόμερο κλα-
δί... Τότε τὴν γνώρισα κι' αὐτὴ.

Καί, καθὼς τὴν ἔβλεπα νὰ τρέχῃ
ὀλημερίς στὰ λουλούδια, λουλου-
δο ἀληθινὸ, εἶπα :

— Νὰ πού διάλεξε ἡ Εὐτυχία
τὴ φωλιά της νὰ χτίσῃ!

Καὶ τώρα ; Τί μένει τώρα ἀπὸ
τόση χάρι κι' ὁμορφιά ; Τίποτε!

Ἐβουθε, ὅπως ὅλα στὸν κόσμο
αὐτὸν. Κι' ὅταν ἡ πονεμένη μὴν
φαντασία ὀλοζώντανε μπροστά
μου τὴ φέρνει, βλέπω, μὲ τῆς
ψυχῆς μου τὰ μάτια, ἕνα λού-
λουδο γλωμὸ νὰ γέρνει τὸ κεφα-
λάκι του, μαρμαρένιο ἀπ' τοῦ Θε-
νάτου τὴ σκληρὴ πνοή, κίτρινο
φύλλο φθινοπωρινὸ πού παρα-
δέρνει στὸ βορρὰ τὴν ἀγρία τὴν
ἀντάρα...

Μάρισσα

Ο ΜΠΙΤΖΟΣ

[Αριθ. Έγκρ. 31]

Ἐχομ' ἕνα γατάκι, πού λίγα
μου φαίνεται θὰ εἶναι τόσο ἔξυ-
πνα. Τὸ λέμε Μπίτζο. Μόλις φω-
νάζῃς τ' ὄνομά του, ἀπάντᾷ μ'
ἕνα συρτὸ νιάρο, χωρὶς ὁμως νὰ
κονηθῇ ἀπὸ τὸν τόπο του. Γιὰ
κἀνε ὁμως πὼς σηκώνεσαι καὶ
διευθύνεσαι πρὸς τὴν κουζίνα!

Σὰν ἀστραπὴ τρέχει καὶ στέκε-
ται στὰ δυὸ πσινα πόδια μπρο-
στά στὸ φανάρι τοῦ κρέατος, ξε-
φωνίζοντας.

Βλέπει τὰ πουλιά στ' ἀντικρι-
νὰ κεραμιδία ἢ στὰ δέντρα καὶ
τὰ φωνάζει σιγά σιγά, μᾶρ-νιόρρ
—κατεβήτε νὰ σὰς φάγω.— Τὴν
οὐσία τὼν πονικῶν θὰ τὴν ἔχα-
σε, γιατί δὲν ἀφῆσε πιά κανένα
στὸ σπίτι.

Προχθὲς καθόταν στὸ παρά-
θυρο, στὸν ἥλιο. Τὸ τῆάμι ἦταν
κλειστὸ. Ἐξαφνὰ τὸν βλέπω κι'
ἀνασηκώνεται, στέκεται ὀρθος
μὲ τὰ μπροστινὰ πόδια στὸ τῆά-
μι καὶ κοιτάζει ψηλά, φωνάζον-
τας τὸ συνηθισμένο του νιάρο!

Ὁ Μπίτζος βλέπει ἕνα παρῆ-
νε πράγμα, ἕνα πελώριο χαρταε-
τὸ πού πετᾷ ψηλά. Τί νάναι αὐ-
τό ; πρῶτὴ φορὰ τὸ βλέπει. Τρέ-
χει ἀπ' ὅλα τὰ παράθυρα, βγαί-
νει στὴν αὐλή, πηδᾷ στὸ τοιχάκι
τοῦ κήπου. Τὰ μάτια του νὰ χρυ-
σοπράσινα γυαλίζουν, τὸ κορμὶ
του ταράσσεται. Μὰ τί πουλὶ νά-

ναι αὐτό ; ποτέ μου δὲν τὸ εἶδα!
θὰ σκίπεται. Αὐτὸ τὸ φροσ τῆς
χάρτινης οὐράς τὸν τρελλαίνει καὶ
τὸν ἐνθουσιάζει! πέρνει φόρα κι'
ἐτοιμάζεται νὰ πηδῇ ἀπὸ τὸν
ἕνα τοῖχο στὸν ἄλλο, γιὰ νὰ φτά-
ξῃ τὸ παράξενο αὐτὸ πουλὶ, ἄλ-
λά-πηδώντας, ἀντὶ νὰ φθάσῃ στὸν
ἄλλο τοῖχο, πέφτει σ' ἕνα πιθά-
ρι γεμάτῳ νερῷ. Βγάλε μιά ἀ-
γρία φωνή, στηρίζεται στὰ χεῖρῃ
τοῦ πιθαριοῦ καὶ βγαίνει ἔξω,
βρεμένος, ἐλεεινός. Ἀπὸ κείνη
τὴ μέρα, ἅμα δεῖ χαρταετὸ, τρέ-
χει καὶ κρύβεται κάτω ἀπὸ μιά
καρέκλα τῆς κουζίνας.

Ἀφρισμένο Κύμα

Ο ΡΟΔΩΝΑΣ

[Αριθ. Έγκρ. 26]

Ἐχετε δεῖ ροδῶνα ; Θαῶθ πὼς
λίγα διαπλάσσοι πού ἔχουν
δεῖ ροδῶνα.

Ἐγὼ ἔχω δεῖ... στὸν ὕπνο
μου. Ἐβλεπα ἀπὸ μιά ταράτσα.
Ἐμπρὸς μου ἀπλωνόταν ἕν' ἀπέ-
ραντο περιβόλι φυτόμενο ὅλο τρι-
ανταφυλλίε. Τὸ περιβολιοῦ φαί-
νονταν οἱ τρεῖς μαντρότοιχοι πα-
νύψηλοι χωρὶς οὔτε μιά πόρτα.

Οἱ τριανταφυλλίε ἦσαν ψηλές
ἕνα μπόδι, καὶ τὰ τριαντάφυλλα
πού ἦταν μεγάλα σὰν τὰ ἀνθὴ
τῆς μανόλιας, εἴχανε χροῖμα σο-
μόν. Τὸ περιβόλι δὲν εἶχε οὔτε
ἕνα μογοπάτι, ὅλο τὸ χῶμα ἦταν
σκεπασμένο μὲ μιά γλῶσση μῶβ.

Κοίταξα καταμαγεμένη καὶ
εἶπα :

— Ἀχ ! νάμπαινα μέσα !
Τότε σὰ νάτανε στὸ πλάι μου
κάποια φίλη μου καὶ εἶπε :

— Θέλεις νὰ πάμε ; Ἐλα, εἶ-
ναι δικὸς μας ὁ κήπος.

Καὶ κατεβαίναμε γιὰ νὰ πάμε.
Ἐξαφνὰ βρεθήκαμε στὴ ρίζα
ἐνὸς πανύψηλου τοίχου· τὸν εἶδα
καὶ εἶπα :

— Ἀ, νὰ καὶ ὁ τέταρτος τοῖχος.
Καὶ ἔκπληση, χωρὶς νὰ μῶω
μέσα στὸ ροδῶνα.

Δεπτὴ Μαργαρίτα

ΠΑΙΔΙΚΟΝ ΠΝΕΥΜΑ

— Τί κλαῖς, Τοτό, καὶ χαλῆς
τὸν κόσμο.

— Νά... πονεῖ τὸ δόντι τοῦ
ἀδελφοῦ μου.

— Καὶ λοιπόν ;

— Λοιπὸν θὰ τοῦ τὸ βγάλουν.

— Κι' ἔπειτα ;

— Ἐπειτα θὰ μοῦ τὸ βάλουν
ἐμένα, γιατί ὅλα τὰ παλιά πού
τοῦ βγάζουν, μοῦ τὰ φοροῦν ἐ-
μένα !

Μαῦρος Προίγιμψ

Ὁ Δάσκαλος. — Γιώργο, ἔλ-
ου στὸ πρόβλημα πού σοῦ ἔδω-
σα ; βρῆκες ὅσα κι' ἐγὼ ;

Γιώργος. — Οὐ, καὶ περισσό-
τερα !...

Χαρούμενη

Ἡ μαμμά. — Νίτσα, οβύσε τὸ
ἠλεκτρικόν.

Κι' ἡ Νίτσα πηγαίνει καὶ τὸ
φυσάει.

Γαλάτεια

Τὸ πρῶτιστον καθήκον
τοῦ καλοῦ συνδρομητοῦ
εἶναι ἡ ἐγκαιρὸς ἀνανέω-
σις τῆς συνδρομῆς του.

ΤΑ ΕΥΣΗΜΑ ΤΟΥ 1926

[Εἰς τὰ κατωτέρω ἀποτελέσμα-
τα δὲν ἀναφέρονται παρὰ μόνον ὁ-
σοὶ ἐστειλαν τὴν ὑπὸ τοῦ Ὁδηγοῦ
ὁριζομένην Σημείωσιν.]

ΠΡΩΤΟΝ ΒΡΑΒΕΙΟΝ : Μηλο-
λόγη (μὲ δύο ψευδώνυμα, ἔλα-
θεν ἐν 819 Ἐσσημα 155.)

ΔΕΥΤΕΡΟΝ ΒΡΑΒΕΙΟΝ : Ἠλιο-
γέννητη, 116. — Ἐλευθέρο Που-
λί, 102.

ΤΡΙΤΟΝ ΒΡΑΒΕΙΟΝ : Ἀφρι-
σμένο Κύμα, 99. — Σάνθιππος,
96. — Γαλάτεια, 91.

ΕΠΑΙΝΟΣ : Ἑλληνικὸν Ἴδεῶ-
δες, 79. — Ἐλευθέριος Ν. Ρουσ-
σάκης, 63. — Γλυκὸ Χαμογελοῦ, 53.

— Νάρισσος, 43. — Τσούχρα, 36.
— Ἀττικὴ Αὐγὴ, 34. — Δαρνοστε-
φης Ὀλυμπιονίκης, 23.

Ἀπὸ ἐκείνων πού δὲν ἐστειλαν
Σημείωσιν, μεγάλον ἀριθμὸν ἑδ-
σῶν ἔχουν : Χρυσομαλλοῦσα
τῶν Σφακιῶν, Μάγισσα, Φιδίης
Δελάντης, Χλόη, Τριανταφυλλέ-
νια, Μεγάλη Ἑλλάς κτλ.

Γενικὰς Σημειώσεις τῶν Ἐδῶ-
μων, αἱ ὅποιαι πολὺ μ' ἐδῶθησαν
εἰς τὴν διαλογὴν, μὲ ἐστειλαν οἱ
ἑξῆς (ἀπὸ [20E] εἰς ἔκαστον :)
Τσοῦχρα, Ἀττικὴ Αὐγὴ, Ἑλλη-
νικὸν Ἴδεῶδες, Νιόβη, Ἐλευθέ-
ρο Πουλί, Ἀφρισμένο Κύμα, Ἀ-
γνή Ψυχούλα.

Η ΔΙΑΠΛΑΣΙΣ

ΑΛΛΗΛΟΓΡΑΦΙΑ ΤΗΣ «ΔΙΑΠΛΑΣΕΩΣ»

Ἀθῆναι, 38 ὁδὸς Εὐριπίδου
τὴν 18 Ἀπριλίου 1927.

ΧΡΙΣΤΟΣ ΑΝΕΣΤΗ, παιδιὰ μου!
Στέλνω τὸν ἀσπασμὸ τῆς Ἀγά-
πης σὲ ὅλους καὶ σὲ ὅλες. Καὶ τοῦ
χρόνου, ἀγαπητὰ μου παιδιὰ. Ἡ
Χάρις τοῦ Ἀναστάντος Χριστοῦ νὰ
σὰς φωτίσῃ πάντα στὸ καλὸ !

Ἡ σημερινὴ εἰκόνα τοῦ Ἰζάν
ἀναφέρεται σὲ σκηνὴν πού δημο-
σιεύθηκε στὸ 17ο φύλλον: Εἶν' ἐ-
κεῖ, — θυμᾶσαι, — πού ὁ γέρο-Ριβάλ
κι' ὁ Ἰζάν μιλοῦν γιὰ τὴ Σοσίλη.

Ἄλλὰ δὲν ἔβρω κι' ἐγὼ πῶς, ἔ-
χασα νὰ βάλω σ' ἐκεῖνο τὸ μέρος
τὴν εἰκόνα καὶ μόλις σήμερα κα-
τάλαβα τὴν παραλήψη. Καὶ τὴν
βάζω στο σημερινόν, γιατί θάτα-
βέβαια κρῖμα νὰ παραλειφθῇ ὅλως.

Διόλου μὴ ἀπὸ τίς θραύστερες εἰ-
κόνας τοῦ μυθιστορήματος, πού
συμπληρώνει ζωντανεῖται μιά ἀπὸ
τῆς θραύστερες τοῦ σκηνῆς.

Ἐλάβα ἕνα παλαιὸν διήγημα
τῆς Ματθίλδης Σεργάου, μεταφρά-
σῃ ἐκ τοῦ ἰταλικοῦ ὑπὸ Μ. Μ.

Ἀλλὰ τὸ ἔλαβα ἀργά (τὸ φύλλο
αὐτὸ ἦταν πιά στοιχειοθετημένο)

Ἐπειτα ἀνώνυμα πράγματα δὲν
μόνο νὰ γελᾷ κανεῖς μὲ τέτοια
πρῆπει. Νὰ μὴ τοῦ γράψῃς καθόλου.

Ἐγὼ τολμᾶω νὰ σοῦ γράψω ἡ τὸν
μεταφραστὴ. Παρακαλῶ λοιπὸν

τὸν Μ. Μ. νὰ μοῦ γράψῃ ποιὲς ἡ
ποιὰ εἶναι.

Τὴν περασμένη Παρασκευή, 15
'Απριλίου, βγῆ·ε τὸ πρῶτον τεῦχος
τῆς «Νέας Ἑστίας» τοῦ κ. Ξενο-
πούλου καὶ, ὡς ἦταν ἐπόμενον, ἔ-
γινε ἀνάρπασ·ο. Χιλιάδες ἀντίτυ-
πα πωληθῆκαν στὴν Ἀθῆνα μέσα
σὲ λίγες ὥρες. Τὴν ἴδια ὑποδοχὴ
θὰ λάβῃ βέβαια τὸ περιοδικὸ καὶ
σ' ὅλες τίς ἄλλες πόλεις τοῦ Ἑλ-
ληνισμοῦ. Γιατὶ εἶναι τὸ περιοδικὸ
πού ἐλαίπε καὶ πού μὲ χαρὰ τοὺς
πὸ ἀποκοῦν τώρα οἱ μεγάλοι, ὅ-
πως σὲς ἔχετε πρὸ πολλοῦ τὴν «Διά-
πλασι» σὰς.

Χαίρω πού ἐγίνες καλὰ, Τούλα
Καβαδά. Πολὺ εἰς τιμὴ αὐτὸ πού
μοῦ γράφεις, ὅτι χάρηκες περισσό-
τε·ο πού σοι εἶπα τὰ ἐλαττώματα
σου. Βλέπω μάλιστα μεγάλη δια-
φορά καὶ στὸ γράψιμό σου καὶ στὸ
ῥθός σου.

Παραπονεμένη Μοναστηριώ-
τισσα, ἔκαμες πολὺ καλὰ πού ἀ-
ποφάσεις νὰ ἐργασθῇς γιὰ νάνα-
κουφίσῃς τὴν οἰκονομίαν σου, καὶ
σὲ συγχάρω γιὰ τὸ θάρρος πού εἶ-
χες νὰ τὴ χωρὶςθῇς κίολα γι' αὐ-
τὴ τὴν ἐργασία. Τὸ καλὸ εἶναι πού
βρίσκεις τώρα στὴν ἀγαπημένην
Σημείωσιν, μεγάλον ἀριθμὸν ἑδ-
σῶν ἔχουν : Χρυσομαλλοῦσα
τῶν Σφακιῶν, Μάγισσα, Φιδίης
Δελάντης, Χλόη, Τριανταφυλλέ-
νια, Μεγάλη Ἑλλάς κτλ.

Ἐπειτα ἀνώνυμα πράγματα δὲν
μόνο νὰ γελᾷ κανεῖς μὲ τέτοια
πρῆπει. Νὰ μὴ τοῦ γράψῃς καθόλου.

Ἐγὼ τολμᾶω νὰ σοῦ γράψω ἡ τὸν
μεταφραστὴ. Παρακαλῶ λοιπὸν

τὸν Μ. Μ. νὰ μοῦ γράψῃ ποιὲς ἡ
ποιὰ εἶναι.

Τὴν περασμένη Παρασκευή, 15
'Απριλίου, βγῆ·ε τὸ πρῶτον τεῦχος
τῆς «Νέας Ἑστίας» τοῦ κ. Ξενο-
πούλου καὶ, ὡς ἦταν ἐπόμενον, ἔ-
γινε ἀνάρπασ·ο. Χιλιάδες ἀντίτυ-
πα πωληθῆκαν στὴν Ἀθῆνα μέσα
σὲ λίγες ὥρες. Τὴν ἴδια ὑποδοχὴ
θὰ λά

